

Sygn. akt IV Pa 27/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2014r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SSO Katarzyna Antoniak

Sędziowie: SSO Jacek Witkowski

SSO Elżbieta Wojtczuk (spr.)

Protokolant st.sekr.sądowy Dorota Malewicka

po rozpoznaniu w dniu 23 września 2014 r. w Siedlcach

na rozprawie sprawy z powództwa R. K.

przeciwko J. N. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą APTEKA J. N. w S.

o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 27 stycznia 2014r. sygn. akt IV P 236/13

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego J. N. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Apteka z siedzibą w S. na rzecz powoda R. K. kwotę 450 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania za

II instancję.

Sygn. akt IV Pa 27/14

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu (...). przeciwko J. N. powód R. K. domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego kwoty 9.396,27 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, z ustawowymi odsetkami od dnia wymagalności do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów ewentualnego zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k.1-5).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k.49-51).

W piśmie procesowym z dnia(...) powód, w związku z treścią opinii biegłej księgowej, rozszerzył swoje powództwo do kwoty 9.931,39 zł, z ustawowymi odsetkami od kwot wyliczonych przez biegłą za każdy miesiąc pracy powoda, do dnia zapłaty (k.115-117).

Pozwany w toku całego procesu wnosił o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu.

Wyrokiem z dnia (...). Sąd Rejonowy w S.:

I. zasądził od pozwanego J. N. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Apteka z siedzibą w S. na rzecz powoda R. K. kwotę 9.931,39 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 702,90 zł od dnia 11 grudnia 2011r. do dnia zapłaty,
- 941,16 zł od dnia 11 stycznia 2012r. do dnia zapłaty,
- 703,08 zł od dnia 11 lutego 2012r. do dnia zapłaty,
- 703,08 zł od dnia 11 marca 2012r. do dnia zapłaty,
- 702,90 zł od dnia 11 kwietnia 2012r. do dnia zapłaty,
- 702,90 zł od dnia 11 maja 2012r. do dnia zapłaty,
- 703,08 zł od dnia 11 czerwca 2012r. do dnia zapłaty,
- 703,08 zł od dnia 11 lipca 2012r. do dnia zapłaty,
- 702,90 zł od dnia 11 sierpnia 2012r. do dnia zapłaty,
- 702,90 zł od dnia 11 września 2012r. do dnia zapłaty,
- 702,90 zł od dnia 11 października 2012r. do dnia zapłaty,
- 702,76 zł od dnia 11 listopada 2012r. do dnia zapłaty,
- 703,08 zł od dnia 11 grudnia 2012r. do dnia zapłaty,
- 554,85 zł od dnia 11 stycznia 2013r. do dnia zapłaty;

II. zasądził od pozwanego J. N. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Apteka z siedzibą w S. na rzecz powoda R. K. kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazał ściągnąć od pozwanego J. N. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Apteka z siedzibą w S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Siedlcach kwotę 450,45 zł tytułem wydatków tymczasowo pokrytych przez Skarb Państwa;

IV. wyrokowi w pkt I nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2.500,00 zł.

Sąd Rejonowy rozstrzygnięcie swoje oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

R. K. od (...) był zatrudniony przez pozwanego J. N. prowadzącego działalność gospodarczą w postaci apteki w S., na podstawie umowy o pracę, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku kierownika apteki (świadcstwo pracy k. C-3 akt osobowych).

Powód jest z wykształcenia farmaceutą. Do jego obowiązków na stanowisku kierownika apteki w S. należało zapewnienie należytej pracy apteki w godzinach otwarcia. W szczególności zajmował się on zakupem leków i preparatów farmaceutycznych, nadzorowaniem terminów ważności leków, sporządzeniem rachunków

refundacyjnych, współpracą z nadzorem farmaceutycznym, a wspólnie z technikiem farmacji sporządzał lekarstwa w aptece i sprzedawał leki klientom (zeznania powoda k. 122-122v w zw. z k. 59v).

Apteka w S. była czynna od poniedziałku do piątku w godzinach od 8.30 do 18.00. R. K. jako kierownika apteki obowiązywała norma czasu pracy 8 godzin na dobę i przeciętnie 40 godzin w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy (informacja k. 9, uchwała k. 10).

Mimo tego powód stale pracował w pełnych godzinach czynności apteki z jedynie kilkunastominutową przerwą na posiłek. Był przy tym jedynym farmaceutą zatrudnionym w aptece w S.. Oprócz niego pracodawca zatrudnił tylko żonę powoda N. K. na stanowisku pomocy aptecznej, która swoją pracę u pozwanego zaczęła również (...). i przez pierwsze 3 miesiące była zatrudniona w wymiarze ¼ etatu, a następnie ½ etatu. Powód był jej przełożonym. Oboje dzielili się zadaniami związanymi z pracą w aptece i wykonywali wszystkie czynności niezbędne do jej prawidłowego funkcjonowania.

Jako kierownik apteki (...) prowadził ewidencję czasu pracy swojego i podległego pracownika w postaci list obecności, na których oboje się podpisywali. Ze swojej strony pozwany nie prowadził żadnej ewidencji czasu pracy powoda. Pozwany był w aptece codziennie i nie reagował na uwagi powoda o konieczności zatrudnienia dodatkowego farmaceuty i dostosowania w ten sposób obsady personalnej apteki do jej godzin pracy, przepisów prawa pracy i prawa farmaceutycznego.

Za pracę ponad obowiązujące normy czasu pracy powód nie otrzymywał od pozwanego wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych. Pracodawca nie rekompensował mu również tej pracy czasem wolnym. Jego całe wynagrodzenie wynosiło 2.500 zł brutto.

R. K. wraz z żoną w okresie zatrudnienia u pozwanego zamieszkiwali w udostępnionym im przez niego mieszkaniu służbowym położonym na piętrze nad apteką. W mieszkaniu tym powód spędzał swoje przerwy na posiłek (listy obecności k. 16-29, zeznania powoda k. 122-122v w zw. z k. 59-61, częściowo zeznania pozwanego k. 122v w zw. z k. 61, zeznania świadków N. K. k. 71v-72v, B. K. k. 73-73v, T. K. k. 73v, W. M. k. 27-28 akt sygn. IV Po 23/13 Sądu Rejonowego w Goleniowie, częściowo zeznania świadka I. N. k. 72v-73).

Wysokość należnego R. K., a nie wypłaconego przez pracodawcę wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych za okres zatrudnienia wyniosła 9.931,39 zł brutto (opinia biegłego księgowego k. 97-102).

W rozważaniach Sąd Rejonowy uznał, iż roszczenie powoda jest zasadne. Powołując się na przepisy prawa farmaceutycznego Sąd wskazał, iż w aptece ogólnodostępnej musi być ustanowiony farmaceuta, odpowiedzialny za prowadzenie apteki, zwany kierownikiem apteki. Spośród osób zatrudnionych w aptece w S. tylko powód był farmaceutą spełniający ten wymóg. Nadto, stosownie do prawa farmaceutycznego w godzinach czynności apteki powinien być w niej obecny farmaceuta. Sąd stwierdził, że powód R. K. swoją pracę dla pozwanego na stanowisku kierownika apteki w S. wykonywał ponad obowiązującą go normę czasu pracy. Pracodawca miał świadomość takiego stanu rzeczy. Wiedział, o tym, że powód jest jedynym pracownikiem posiadającym tytuł magistra farmacji, a osoba o takich kwalifikacjach musi przez cały czas pracy apteki w niej przebywać. Pozwany zdając sobie sprawę z zaistniałej sytuacji, wiedział, że powód będzie musiał pracować w zwiększonej liczbie godzin i godził się na to. Zarzut podniesiony przez pozwanego, że powód robił sobie kilkugodzinne przerwy w pracy Sąd uznał za chybiony. Pozwany nie wykazał, żeby powód nie pracował w takich godzinach, jak podawał. Obie strony miały świadomość, iż w okresie zatrudnienia powoda, aby zapewnić prawidłowe, czyli zgodne z przepisami, funkcjonowanie apteki, powód musiał świadczyć pracę w większym rozmiarze godzin niż pełen etat, na jaki został zatrudniony. Za taką pracę przysługuje mu wynagrodzenie za godziny nadliczbowe. Zasadzając należność powoda z tytułu wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych Sąd oparł się na opinii biegłego księgowego A. D., która na podstawie całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego wyliczyła należność przysługującą z tego tytułu powodowi. Opinia ta nie była kwestionowana przez żadną ze stron procesu. O rygorze natychmiastowej wykonalności rozstrzygnięto na podstawie art. 477² § 1 kpc. O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w oparciu o art. 98 § 1 i 3 kpc oraz § 12 ust. 1 pkt 2 i § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz. 1348). Sąd nałożył także na pozwanego obowiązek zwrotu wydatków postępowania poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa, a związanych z opinią biegłego księgowego, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu

Od powyższego wyroku apelację wniósł pozwany, zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach w całości. Apelujący zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

1) obrazę prawa procesowego art. 233 § 1 kpc poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i dokonanie dowolnej, sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny dowodów:

a) z zeznań świadka I. N., poprzez odmowę obdarzenia ich wiarą tylko na tej podstawie, iż świadek jest żoną pozwanego, a to w ocenie Sądu jest przesłanką wystarczającą za przyjęciem nieprawdziwości jej zeznań,

b) z zeznań świadków: I. N., T. K., B. K. złożonych na okoliczność rzeczywistego czasu pracy powoda poprzez ich pominięcie w sytuacji, gdy były spójne, wzajemnie się uzupełniały i wskazywały na pracę powoda w godzinach od 8.30 do 13.30 oraz od 16 do 18.00,

c) uznanie za wiarygodne list obecności przedłożonych przez powoda w sytuacji, gdy zostały one zakwestionowane przez pozwanego z uwagi na fakt, iż dane widniejące w listach zostały wpisane przez powoda, bez żadnej kontroli i weryfikacji ze strony pracodawcy i są nieprawdziwe. Pozwany nie prowadził ewidencji czasu pracy powoda, ponieważ nie pracował on w godzinach nadliczbowych. Listy obecności przedłożone przez powoda są nieprawdziwe i zostały stworzone na potrzeby niniejszego procesu. W trakcie zatrudnienia powód nigdy nie ujawnił wskazanych list obecności, jak nie informował pozwanego, że jakiegokolwiek listy prowadzi,

d) z zeznań N. K., żony powoda i uznanie ich za wiarygodne tylko na tej podstawie, iż jej zeznania są zgodne z zeznaniami powoda,

e) z zeznań powoda w zakresie czasu pracy, które, zdaniem sądu, poparte zostały wiarygodnymi zeznaniami świadków bez wskazania, którzy świadkowie mieli potwierdzić wersję powoda, a przecież materiał dowodowy zaferowany przez stronę pozwaną, w tym zeznania świadków, pozostają w sprzeczności z powyższym twierdzeniem,

f) z zeznań świadka W. M., poprzedniego pracownika pozwanego zatrudnionego na stanowisku kierownika apteki i uznanie, iż warunki pracy wskazanych osób były takie same, podczas gdy W. M. pracował na innych zasadach, a ponadto przedmiotem sprawy jest praca świadczona przez powoda i sięganie do wcześniej zatrudnionych pracowników i warunków ich pracy pozostaje irrelewantne dla wydania orzeczenia w niniejszej sprawie;

2) obrazę prawa materialnego art. 151¹ kp i 151¹ kp poprzez uznanie, iż powód pracował w godzinach nadliczbowych i pozwany pracę mu polecał lub przynajmniej o niej wiedział, w sytuacji gdy strony zawarły umowę o pracę, w której ustaliły 8 godzinny czas pracy, powód miał świadczyć pracę od 8.30 do 13.30 a następnie od 16 do 18.00. Pozwany nie polecał powodowi pracy w godzinach od 13.30 do 16 i nie wiedział o jego pracy w tym czasie. Powód nie pracował w godzinach od 13.30 do 16.00 i w tym czasie korzystał z przerwy;

3) obrazę prawa materialnego art. 151¹ kp poprzez zasądzenie na rzecz powoda wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, pomimo że świadczył pracę jako kierownik wyodrębnionej komórki organizacyjnej w związku z tym nie przysługuje mu wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych przypadającą w dni inne niż niedziele i święta. Ponadto sąd w naruszeniu przez powoda podstawowych obowiązków pracowniczych wynikających z prawa farmaceutycznego, w postaci nie zapewnienia zastępstwa przez magistra farmacji doszukuje się okoliczności szczególnych korzystnych dla powoda. Powód nie tylko nie pracował przez deklarowany przez siebie czas, ale także nie zapewnił zastępstwa podczas swej nieobecności, co jest z kolei obowiązkiem kierownika apteki, a nie właściciela apteki;

4) obrazę prawa materialnego art. 88, art. 92 ustawy z dnia 6 września 2001r. prawo farmaceutyczne w zw. z § 11 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 18 października 2002r. w sprawie podstawowych obowiązków prowadzenia apteki poprzez uznanie, iż pozwany jako właściciel apteki obowiązany był do powierzenia obowiązków kierownika apteki, w sytuacji gdy ustawodawca taki obowiązek nakłada na podmiot kwalifikowany, jakim jest powód. Powyższa wadliwa wykładnia zastosowana przez sąd doprowadziła do zasądzenia wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, ponieważ sąd uznając, iż wprawdzie powodowi jako kierownikowi apteki nie przysługuje wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych to jednak okoliczność nie zapewnienia przez właściciela – pozwanego zastępstwa kierownika apteki uzasadnia przyznanie mu świadczenia. Obowiązek zapewnienia zastępstwa spoczywał więc na powodzie i nie wykonując tej czynności nie może żądać wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych.

W konkluzji skarżący wnosił o zmianę wyroku w całości i oddalenie powództwa w całości ewentualnie o uchylene wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Siedlcach; zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych; dopuszczenie dowodów, których potrzeba powstała po wydaniu orzeczenia przez Sąd Rejonowy z zeznań świadka I. R., Biuro (...) Sp. z o.o. w W. na okoliczność rzeczywistego czasu pracy powoda, z zeznań świadka M. T., (...) w O., na okoliczność rzeczywistego czasu pracy powoda, dokumentów wniosków urlopowych powoda oraz jego żony N. K. na okoliczność rzeczywistego czasu pracy powoda, nie zapewnienia zastępstwa kierownika apteki przez powoda, podczas swej nieobecności, korzystania z urlopu przez powoda i jego żonę, jedynych zatrudnionych w aptece pracowników, w tym samym czasie, braku podstaw dla zasądzenia wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych.

W uzasadnieniu apelacji skarżący zarzucił Sądowi I instancji, iż bezpodstawnie przyjął, że powód świadczył pracę w godzinach nadliczbowych. Dalej apelujący wskazał, że listy obecności przedstawione przez powoda należy uznać za niewiarygodne, pozwany nie polecał powodowi pracy w godzinach nadliczbowych i nic o tym nie wie, wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych nie należy się osobie zatrudnionej na stanowisku kierownika w wyodrębnionej jednostce organizacyjnej na podstawie art. 151¹ kp, kierownik apteki sam powierza zastępstwo kierownika apteki, nie jest to obowiązek właściciela apteki (k.141-143).

W odpowiedzi na apelację pozwany wnosił o jej oddalenie w całości, zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu za postępowanie odwoławcze według norm przepisanych i pominięcie wniosków dowodowych zgłoszonych w apelacji pozwanego, uzasadniając, że jest ona niezasadna.

W toku postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy uzupełnił materiał dowodowy i dopuścił dowód zeznań świadków M. T. i I. R..

Pełnomocnik pozwanego cofnął wniosek o dopuszczenie dowodu z dokumentów w postaci wniosków urlopowych powoda i jego żony N. K..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i nie zasługują na uwzględnienie zarzuty w niej podniesione.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie. Logicznie uzasadnił swoje stanowisko. Sąd Okręgowy w całej rozciągłości podziela zarówno ustalenia faktyczne, jak i ocenę prawną Sądu I instancji przyjmując je za własne, zatem nie zachodzi konieczność ich powtarzania (por. wyrok Sądu Najwyższego z 08.10.1998r. IICKN 923/97, OSNC 1999/3/60). Odnosząc się do zarzutów apelacji podnieść należy, że w żaden sposób nie podważają one prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu I instancji i są niesłuszne. Sąd Rejonowy dokonał wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego oceniając wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania zgodnie z art. 233 § 1 kpc.

Odnosząc się do ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy, to Sąd ten dokonał właściwej analizy materiału dowodowego i oceny tego materiału dowodowego. Oceniając dowód z zeznań świadków Sąd pierwszej instancji odniósł się do każdego z tych dowodów właściwie. Sąd I instancji dokonał analizy i porównania zeznań świadków N. K., B. K., T. K., I. N., zeznań stron i wyprowadził z nich prawidłowe wnioski wskazując, że z dowodów tych nie wynika, że od godz. 13.30 do 16.00 powód miał stałą przerwę każdego dnia. Ewidencja czasu pracy należy do obowiązków pracodawcy. Skoro pracodawca nie prowadził ewidencji czasu pracy, to obowiązek udowodnienia tego, że pracownik pracował w innych godzinach niż twierdzi, należy do strony pozwanej. Materiał dowodowy wykazał w sposób nie budzący wątpliwości, że powód pracował od 8.30 do 18.00. W tych godzinach była otwarta apteka w S., w której był kierownikiem. Ponadto godziny pracy apteki wynikają z uchwały nr (...) Rady Powiatu (...) z dnia (...) r. w sprawie ustalenia rozkładu godzin pracy aptek ogólnodostępnych na terenie powiatu (...) na (...) r. (k.10-12). Zatem twierdzenie powoda nie jest poparte tylko listami obecności, które przedłożył do akt sprawy, które zresztą miał obowiązek prowadzić jako kierownik apteki – zgodnie z art. 88 ust. 5 pkt 6 ustawy z 6 września 2001 r. prawo farmaceutyczne - tylko jest uzasadnione również dokumentem w postaci uchwały Rady Powiatu (...). Godziny pracy tej apteki były ustalane przez Powiat (...) między właścicielami aptek przed podjęciem uchwały. Nie budzi też wątpliwości, że w tych godzinach apteka była otwarta, jak również że w tych godzinach pracował powód R. K..

Należy mieć również na uwadze, że dowody z zeznań świadków przeprowadzone na rozprawie apelacyjnej nie dały podstaw do ustalenia jakoby powód pracował w innych godzinach niż od 8.30 do 18.00. Co do tego, że była przerwa w trakcie pracy – nie ma najmniejszej wątpliwości, jest to okoliczność przyznana przez stronę powodową. Nie mniej jednak taka przerwa, zgodnie z art. 134 kp przysługuje pracownikowi, jeżeli dobowy wymiar czasu pracy pracownika wynosi co najmniej 6 godzin. Wówczas ma on prawo do przerwy trwającej co najmniej 15 minut wliczanej do czasu pracy. Żaden ze świadków nie był w stanie wskazać, ile czasu ta przerwa trwała. Żaden ze świadków jednakowoż nie potwierdził, aby ta przerwa trwała od 13.30-16.00. Z zeznań świadka M. T. nie można w ocenie Sądu wyprowadzić wniosku, że powód miał przerwę w ciągu dnia w godzinach wskazanych przez pozwanego, bowiem po pierwsze świadek nie bywała w aptece w S., a jej zeznania oparte są jedynie na przypuszczeniach, że powód miał w ciągu dnia dwugodzinną przerwę, bowiem jak dzwoniła w godzinach południowych to odbierała telefon żona powoda, a on kontaktował się ze świadkiem w sprawie zamówień przed godziną 16.00. Niewiarygodne z ocenia Sądu są zeznania w/w świadka w zakresie w jakim zeznała, że kontaktowała się z powodem zawsze w godzinach między 13.00 i 15.00. Zeznania zostały złożone przez świadka w ocenie Sadu jedynie na użytek niniejszego postępowania. Natomiast zeznania świadka I. R. nie wnoszą istotnych okoliczności do niniejszej sprawy. Przeprowadzone w postępowaniu apelacyjnych dowody nie podważają ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji.

Wobec powyższego w ocenie Sądu Okręgowego nie ma żadnych uzasadnionych podstaw, by podzielić zarzut naruszenia przez Sąd pierwszej instancji zasady swobodnej oceny dowodów. Odpowiada ona regułom z art. 233 § 1 kpc, a więc jest wyczerpująca, wszechstronna i swobodna. Nie uchybia zasadom logiki i doświadczenia życiowego. Zasada swobodnej oceny dowodów określona przepisem art. 233 § 1 kpc wyraża się w jej ocenie według własnego przekonania Sądu, opartego na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego.

Nie znajduje również uzasadnienia zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów art. 151 k.p., art. 151¹ k.p. i art. 151⁴ § 1 k.p. zebrany w sprawie materiał dowody wykazał, bowiem, że powód w okresie od 2 listopada 2011 r. do 31 grudnia 2012 r. pracował w godzinach nadliczbowych, a na okoliczność wysokości wynagrodzenia przysługującego powodowi z tego tytułu Sąd pierwszej instancji dopuścił dowód z opinii biegłego ds. księgowości, który wyliczył wysokość przysługującego powodowi z tego tytułu wynagrodzenia (k.97-102). Wynagrodzenia z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych biegła obliczyła zgodnie z art. 151¹ k.p.

Zgodnie z art. 151⁴ § 1 k.p. pracownicy zarządzający w imieniu pracodawcy zakładem pracy i kierownicy wyodrębnionych komórek organizacyjnych wykonują, w razie konieczności, pracę poza normalnymi godzinami pracy bez prawa do wynagrodzenia oraz dodatku z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych, z zastrzeżeniem § 2. Sąd uważa, że Sędem Rejonowym, że mimo tego, że powód pracował na stanowisku kierownika apteki, to nie zachodzą podstawy

wyłączające jego prawo do wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych. Użyty w § 1 wskazanego przepisu zwrot ” wykonują w razie konieczności ” oznacza, że przepis ten wprowadza samodzielną przesłankę obowiązku wykonywania pracy poza normalnymi godzinami pracy. Utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego przyjmuje, że jeżeli sposób organizacji pracy przez pracodawcę powoduje konieczność stałego wykonywania przez kierownika pracy ponad normę pracy, to ma on prawo do dodatkowego wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych (por. wyrok SN z 14.12.2004 r., II PK 106/04, OSNP 2005, nr 15, poz. 221 i powołane tam orzecznictwo, wyrok SN z 8.06.2004 r., III PK 22/04, OSNP 2005, nr 5, poz. 65, wyrok SN z 6.04.2011 r., II PK 254/10, Lex nr 949026).

Na uwagę zasługuje również wyrok Sądu Najwyższego z 5 marca 2014 r., II PK 135/13, zgodnie z którym, osoby zajmujące stanowiska kierownicze są uprawnione do wynagrodzenia za prace w godzinach nadliczbowych, jeśli wykonują ją stale i z powodu złego zorganizowania czasu pracy przez zatrudniającego.

W okolicznościach niniejszej sprawy praca powoda w godzinach nadliczbowych wynikała ze złej organizacji pracy stworzonej przez pozwanego w aptece w S.. Powód musiał bowiem pracować w godzinach nadliczbowych, bowiem był on w tym czasie jedynym magistrem farmacji w aptece. Na powodzie jako kierowniku apteki spoczywał obowiązek zapewnienia należytego jej funkcjonowania. Zgodnie bowiem z art. 92 ustawy prawo farmaceutyczne w godzinach czynności apteki powinien być w niej obecny farmaceuta, o którym mowa w art. 88 ust. 1. Pozwany informowany przez powoda, jak również przez W. M., który przed powodem był kierownikiem apteki w miejscowości S. o konieczności zatrudnienia drugiego farmaceuty na część etatu, bagatelizował tą sprawę, co spowodowało, że powód zmuszony był pracować w godzinach nadliczbowych świadcząc pracę w godzinach nadliczbowych nie w razie konieczności tylko z powodu złego zorganizowania czasu pracy przez pracodawcę, który powinien zatrudnić drugiego magistra farmacji na część etat, w sytuacji, gdy apteka była otwarta przez 9 godz. 30 min. dziennie od poniedziałku do piątku, a powoda obowiązywały następujące normy czasu pracy: 8 godzin na dobę 40 godzin w pięciodniowym tygodniu pracy w przyjętym okresie rozliczeniowym.

Nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut ponoszony przez pozwanego naruszenia art. 88 i art. 92 ustawy z dnia 6 września 2001 r. prawo farmaceutyczne. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej wykładni wskazanych przepisów. Sąd Okręgowy podziela w całości rozważania Sądu pierwszej instancji.

Wobec bezzasadności zarzutów apelacyjnych apelacja pozwanego podlega oddaleniu.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 kpc oraz § 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 4 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013r., poz. 461).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku na podstawie art. 385 kpc.